

Een blankel kreet de heer Steadily (Blz. 84).

Wij zullen ons dan ook bepalen met te zeggen dat de reis zeer voorspoedig was, dat ze niet den minsten hinder op hunnen weg ontmoetten en op den vastgelegden dag het andere gedeelte van de karavaan in haar kamp vervoegden.

Daks was niet meer bij de negers.

Wat er met hem gebeurd was, zullen wij in dit hoofdstuk spoedig vernemen.

Gansch de karavaan werd nu onder de leiding gesteld van Tarara en het kamp opgebroken.

De heer Steadily wenschte zich in het hartje van het zwarte land, in geheel onbekende

streken te vestigen, waar geene witten hem het leven lastig konden maken.

Eenige dagen lang reisden ze voort, langs de eentonige wegen of door de eeuwenoude bosschen, van kraal tot kraal, en werden overal goed ontvangen, wijl reeds talrijke witten langs die streken gegaan waren en ietwat van hunne beschaving hadden achtergelaten, daar waar zij verbleven hadden.

Maar, dat zou niet blijven duren, want wel dra zouden ze in gewesten doordringen, waar nog geen blanken den voet hadden gezet, en wie weet wat hun daar zou wachten.

En ze hadden nog wel twee derden van de reis af te doen.

Op eenen namiddag stonden ze voor eene rivier, die aldaar niet diep bleek te zijn, en, wyl zij daar den te volgen weg doorsneed, werd er besloten door het water te waden.

Het toeval, dat er steeds op bedacht is de menschen perten te bakken, wilde dat de Rosse die een weinig achtergebleven was om een soort geit te schieten, die in die streken veelvuldig voorkomt, maar moeilijk te raken is, omdat ze zeer schuw is en snel als de wind vlucht, — het toeval dan wilde dat de Rosse met de laatste pakdragers door het water stapte.

Zoo kwam het dat hij door de rivier waadde naast een neger die zonder morren zijn last droeg, maar nooit met de andere negers in gezelschap was en slechts met den leider der tweede karavaan soms eenige woorden wisselde.

Het was eigenlijk geen echte neger, want zijne gelaatskleur was lichter dan die van zijne gezellen en zijne trekken regelmatig, meer naar het blanke ras overslaande.

Waarschijnlijk was hij de afstammeling van een arabier en eene negerin.

Daar hield de heer Steadily zich echter niet mede bezig.

Het kon hem weinig maken hoe er de negers uitzagen, die zijne pakken droegen, waar ze vandaan kwamen en hoe ze op de wereld waren geraakt.

Als zijne zakken en kisten op hunne bestemming werden gebracht, verlangde hij niets anders dan dat de negers op tijd het beloofde loon ontvingen, en, als ze niet gedwee vooruit wilden, de noodige zweepslagen.

Tarara zorgde er voor dat de negers dit alles bekwamen en de heer Steadily bekommerde zich dan ook niet om zijn troep.

De Rosse die zoo nieuwsgierig was als een Antwerpsche straatjongen dat zijn kan, en ik geloof niet dat op gansch den aardbol een nieuwsgieriger schepsel te vinden is, had reeds meer dan eens rond dien pakdrager, die een ander mensch scheen te zijn dan de overige negers, gedraaid en gedrenteld, en hem de twee woorden Congoleesch laten hooren die hij reeds kende.

De zwarte man had echter geen acht op hem willen geven en was steeds heengegaan of voortgestapt, zonder zelfs den Rosse een blik te gunnen.

— 't Is een zonderlinge blinkdoos, had deze laatste gezegd. Den eenen of den anderen dag zal ik hem eens eene poets spelen. Hij heeft het wat te hoog in zijn zwarten bol!... Waar er ook al hoovaardigheid in zit!...

— Ge moet den man met rust laten, had Janneken geantwoord. Wie weet is hij geen koning geweest?

— Houd uw moeders kinderen voor den aap, kreet de Rosse. Denkt ge nu dat koningen, al is 't dan ook bij die zwarte sprinkhanen, met zakkendragen hun brood verdienen!

— Ik heb in een boek gelezen, zei Janneken, dat het meer dan eens gebeurd is, dat slavenhandelaars gansche streken plunderen en al de negers medenamen, om ze op de markt te verkoopen. De aanvoerders en vorsten werden medegepakt als de andere zwarten en ook tegen opbod als slaven verkocht. Waarom zou die man geen koning kunnen geweest zijn en als slaaf meegesleurd door wreede kooplieden in zwart menschenvleesch?

— Het is mogelijk... Sedert gij kunt lezen, hebt ge reeds veel geleerd... Ik zou ook wel zoover willen wezen... Maar ik kan het niet vatten!

— Ik zal u helpen.

— Zoodra we ergens wonen, want onderweg kan er geene spraak van zijn...

De Rosse baadde dus nevens den neger, dien hij sinds de samspraak met Janneken, Mijnheer den koning heette, en keek nauwkeurig toe hoe de zwarte tegen het nog al snelvlietend water te kampen had en met moeite zijnen last kon op het hoofd houden, terwijl de andere negers door het water stapten, alsof ze op drogen grond gingen.

— Ik geloof dat Mijnheer de Koning niet dikwerf water gezien heeft, zei de Rosse, toen hij op den oever was aangeland.

— Er zijn negers in dat geval, zei Tarara, die naast hem liep. Degenen die nabij de rivieren wonen kunnen goed zwemmen en nemen bijna dagelijks een bad. Ze zijn dan ook min of meer rein. Maar de anderen, die geen water in de buurt hebben, wasschen zich nooit, wrijven vette stoffen en kleursel op hunne huiden, en ik mag u verzekeren dat ze alles behalve een aangename geur meedragen.

— Dan zal er aan Mijnheer den Koning ook wel een reuksken zijn, sprak de Rosse...

Hij nam nog eens goed den zonderlingen

neger, die voor hem stapte, van het hoofd tot de voeten op en plots vertoonde zijn gelaat teekenen van de grootste verbazing.

Hij liet een kreet van verrassing hooren.

— Wat is er ? vroeg Tarara.

De Rosse had op ditzelfde oogenblik, wellicht uit instinct, dadelijk begrepen dat het beter was niet te zeggen wat hij had opgemerkt.

— Ik trapte op een puntig keitje, antwoordde hij, met mijnen teen, die bijna kraakte... Dat is erg pijnlijk...

Wat had de Rosse gezien ?

Dat zullen wij vernemen uit zijne samenspraak met Mol, daar hij onmiddellijk den knecht opzocht en hem als volgt toesprak:

— Weet ge nu wat ik gezien heb ?

— Zeg op.

— Mijnheer de Koning, he, die neger met zijn menschegezicht ?

— Ja, ik ken hem. Een luiaard van belang !

— Hij gaat af.

— Ik begrijp u niet !

— Als hij in 't water ging had hij schoon donker-bruin getinte beenen.

— Zooals altijd, natuurlijk !

— En als hij er uit gekomen was, waren ze veel lichter geworden en vertoonden zij witte vlekken.

— Door het trekken van 't water !

— Dat moet ge niet gelooven... Hebt gij al eens hooren zeggen, dat negers van tint veranderen in 't water ?... Ik heb altijd hooren beweren dat ge eenen neger niet wit kunt wasschen.

— We zullen eens gaan zien.

— Maak dat hij het niet opmerkt, want ik geloof dat de kerel niet erg te betrouwen is. En, als ik goed gezien heb, zit daar misschien iets geheimzinnigs achter. Ge weet dat Mijnheer Steadily vele vijanden heeft en misschien ook wel hier in den Congo... Wij moeten dus voorzichtig zijn.

Pratend en het landschap beschouwend, vertraagden zij hunne stappen en waren dan ook op eenige oogenblikken aan den staart der karavaan, waar Mijnheer de koning, met zijne lichtgeworden en gevlekte beenen stapte.

— Inderdaad, zei Mol, inderdaad... Ja, dat is niet natuurlijk... We moeten dadelijk den meester verwittigen... 't Kan een natuurver-

schijnsel zijn ook, maar ik heb er nooit van gehoord...

Zij begaven zich bij den heer Steadily en deelde hem mede wat zij gezien hadden.

Op zijne beurt ging de meester zich vergewissen over het gebeurde.

Hij bekeek niet alleen de zonderlinge beenen van den pakdrager, maar nam ook den kerel van het hoofd tot de voeten op.

't Was de eerste maal dat hij een zijner zwarte dienaars aandachtig bekeek.

De neger scheen er niet het minste acht op te geven en stapte voort.

— We zullen dat straks, als we 't kamp opslaan, eens nader onderzoeken, zei Steadily... Negers die onderweg hunne kleur verliezen, boezemen mij niet veel vertrouwen in... Is uw revolver in orde, Mol ?

— Ja, Mijnheer.

— Houd dan den kerel goed in 't oog... Een revolver hebt gij nu juist niet nodig, he ?... Als de kere! niet vooruit of vluchten wil, springt ge er op en ge wurgt hem !

— Zooals ik het den tijger heb gelapt, zei Mol, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken. Ik ken er iets van, Mijnheer.

Zoodra, tegen den avond, het kamp weer was opgericht, ontbood de heer Steadily den aanvoerder van de tweede karavaan in zijne tent, terwijl hij terzelfdertijd bevel gaf den gevlechten neger, die nu weer het schoonste paar beenen bezat dat men zien kon, aan te houden en te binden, wat ondanks zijne echt Congoleesche kreten gebeurde.

De heer Steadily deed door Tarara de volgende vragen stellen aan den zwarten aanvoerder van de tweede karavaan:

— Waarom veranderen de beenen van Okapi in het water van kleur ?

De neger zette het onnoozelste gezicht op dat ooit een zwarte heeft gedragen.

— De meester wil spotten, zei hij. Een neger blijft hetzelfde in het water als op het land.

— Behalve dat hij nat wordt, zei de Rosse.

— De meester zegt, hernam Tarara, dat ge honderd stokslagen zult ontvangen, als ge de waarheid niet spreekt.

Het kalme antwoord klonk:

— Okapi is een neger.

— Uit welken stam.

— Dat weet ik niet.

— Waar komt hij vandaan ?

— Ik heb hem te Boma ontmoet en als pakdrager ingelijfd. Meer weet ik niet.

— Ge zult er niets anders uit krijgen, zei Tarara. Een kerel van zijn soort bekent nooit, als hij iets misdaan heeft. Als ge hem met de hand in den zak moest betrappen, dan zou hij met de grootste kalmte van de wereld ontken-
nen te willen stelen. Zoo zijn die kerels.

— Misschien zegt hij de waarheid... We zullen het spoedig weten... Dat men den ge-
vlekten pakjesdrage hier brenge.

— Zijn bevel werd uitgevoerd en aan han-
den en voeten gebonden, werd de neger in de
tent gedragen.

Tarara sprak hem in 't Congoleesch toe.

De man antwoordde niet.

— Begrijpt ge me niet ?

Zelfde stilzwijgen.

— Wat voor een taal spreekt die kerel ?

Deze vraag werd tot den aanvoerder der
tweede karavaan gericht.

Hij scheen ook met stomheid geslagen.

— Als er niet een van de twee antwoordt,
zullen we moeilijk iets over die vlekken te
weet komen, zei de heer Steadily. Ik heb...

— Ik heb misschien het middel gevonden
om dien vent het spreken te leeren, viel de
Rosse zijnen meester in de rede.

En, zich plots nevens den gekoorden zwarte
plaatsend, begon hij hem met alle kracht het
gelaat te wrijven, bij middel van een doek,
dat hij nat gemaakt en met zeep besmeerd
had.

De neger brulde van woede als een wild
dier, maar hij kon geene enkele beweging
doen en dan ook den Rosse niet beletten hem
met het water en de zeep te laten kennis ma-
ken.

En als de vod van voor zijn aangezicht ver-
dween, was zijn rechter wang en een gedeelte
van zijn voorhoofd wit of eerder bloedrood
geworden.

— Een blanke ! kreet de heer Steadily.

— Ja, sprak de gevlekte neger, in zuiver
engelsch, ja, een blanke. Het zou gek wezen
dat nog langer te loochenen... Het noodlot
heeft me weer beet...

— Wie zijt gij ? vroeg Steadily.

— Ik heb grof spel gespeeld... Ik heb het
verloren... Ik bied U al mijne verontschuld-
gingen aan...

— Dat zijn al woorden, die hier geheel nut-

teloos zijn... Ik verlang te weten wie gij zijt.

— Een beklagenswaardig man, die in den
Congo fortuin kwam zoeken en al zijne pogin-
gen zag mislukken ! Maar een eerlijk man,
Mijnheer !

De heer Steadily keek op zijne horloge en
zei op beslist toon:

— Als ik binnen vijf seconden niet weet
wie gij zijt, dan doe ik u aan dien boom daar
opknoopen.

— Het zal u tot niets dienen te weten hoe
ik heet... Jef Peeters, van Turnhout, uit Bel-
gië...

— Uw beroep ?

— Ik heb er wel twintig gehad... Dertien
ambachten en veertien ongelukken... Het
laatst was ik kok op de « Anversville »...

— Waarom hebt gij u als een zwarte tus-
schen mijne mannen doen opnemen en wat
waart ge van plan uit te richten... Lieg niet,
want ik zal u tot spreken weten te dwingen.

— Ik heb niet de minste reden, Mijnheer,
om de waarheid te verduiken... Ik liep reeds
meer dan veertien dagen te Boma rond, zon-
der het zij gelijk welken arbeid te vinden, en
geheel van alle bestaansmiddelen ontbloot,
schier verhongerd, was ik op het punt zelf-
moord te bedrijven, als ik hoorde dat er negers
werden aangenomen voor eene expeditie in
het binnenland... Ik wist zeer goed dat men
een blanke, die men beschouwt als niet be-
stand tegen de vermoeienissen van zulk eene
reis, niet zou hebben willen inlijven... Daar-
om kwam ik op de zonderlinge gedachte mij
als neger aan te bieden... Dat gelukte, en zon-
der die vervloekte rivier, zou ik nog in uw
dienst wezen als pakdrager !

De heer Steadily dacht een oogenblik na.

Dan sprak hij:

— Ik zou u hier kunnen weggagen, maar
dan zou ik u ter dood veroordeelen, want, als
er geene negers waren om u voor hun middag-
maal toe te bereiden, dan zouden leeuwen,
tijgers of andere wilde dieren dat zeker doen...
Ik wil zoo wreed niet wezen en u in mijnen
dienst houden als pakdrager, vermits gij nu
bewezen hebt dat een blanke daar ook toe in
staat is... Maar, hebt ge soms een ander doel,
hebt ge de waarheid niet gesproken, zorg er
dan voor dat ik het niet bemerk, want dan...

En de heer Steadily maakte met de hand de
beweging alsof hij een strop rond iemands
hals legde.

— Ge kunt u nu wasschen of opnieuw zwart maken. Neen, als ge andere kleederen hebt, verlang ik dat ge als blanke meegaat...

— Ik heb geene kleederen buiten dit negerplunje.

— Dan zult ge daar als blanke mee rondloopen voor uw straf... Ik wensch uw echt gezicht te zien.

En zich tot Tarara wendende:

— Ik beveel u dien man geen oogenblik uit het oog te verliezen en mij van zijne minste daden op de hoogte te stellen. Als hij de karavaan zonder mijne toestemming verlaat, en vluchten wil, dan moogt gij hem neerschieten... Ge hebt begrepen wat ik daar gezegd heb, witte neger?

— Ja, Mijnheer, en ik zeg er u dank voor...

— Ga en wasch u!

Onder 't uitspreken van die woorden keerde de heer Steadily den man den rug toe en verwijderde zich.

De vreemdeling gevolgd door Tarara, begaf zich naar de tent van den aanvoerder der karavaan, waar hij de kleur die hij zoo behendig op gelaat, borst, armen en beenen had gelegd, deed verdwijnen.

Een harde borstel met zeep maakte op eenige oogenblikken van den neger een Europeaan.

Maar, als deze het plunje, dat hij als pakdrager om het lijf had, weer terug had aange trokken, maakte hij daarmede als blanke zulk een bespottelijk figuur, dat Tarara hem een mantel bezorgde, een Arabisch kleed, dat geheel zijn lichaam dekte, zoodat hij, zonder den spotlust zijner gezellen te zullen opwekken, weer onder de zwarten kon verschijnen.

Toen hij buiten de tent trad, stond Janneken niet ver van daar, te kijken naar jonge negers uit de kraal, die naar het kamp gekomen waren om levensvoorraad te brengen, en zich nu vermaakten met pijl en boog.

Toen de knaap den witten Araab bemerkte, staarde hij hem aandachtig in 't gelaat, om dan plots een gil te laten hooren en weg te loopen, zoo snel zijne beenen hem toelieten.

— Ik geloof dat het duivelsjong mij herkend heeft, gromde de vreemde man. Als dat waar is, ben ik bakvisch. En als ik op de vlucht ga, ben ik het ook. De leelijke Engelschman heeft het zeer wel gezegd: als de negers dan geen soep van me maken, dan vreten de wilde beesten mij met haar en huid op! Er blijft me

niets over dan de gebeurtenissen af te wachten.

Janneken was naar de tent van den heer Steadily geijld en er buiten adem binnengestormd, om den Rosse toe te roepen:

— De deugniet, die mij door de Araben heeft doen pakken, is weer hier!

— Ge droomt zeker.

— Ik heb hem gezien.

— Waar dat?

— Hier, in ons kamp.

— Toon hem mij eens.

De twee jongens verlieten de tent en stonden voor den vreemdeling, die, gevolgd door Tarara, die hem volgens 't bevel van den meester geen stond uit het oog verloor, zich aan Steadily kwam toonen.

— Daar is hij, zei Janneken.

— Ge hebt gelijk, sprak de Rosse, dat is die kerel... Ik dacht wel dat ik dien witten neger meer gezien had... Maar ik kon me niet herinneren waar...

Hij haalde zijn revolver te voorschijn en trad op den blanken Araab toe.

— Gij zijt de man, die te Mustafa mijn broertje heb doen oplichten... Is het niet zoo...

— Ik wil het voor u niet verbergen, dat ik de man ben, dien gij te Mustafa bijna gewurgd hebt, antwoordde Daks... Maar ik moet er bijvoegen dat ik met de beste inzichten van de wereld beziel ben en het in Janneken's belang is, niet te zeggen aan den heer Steadily dat ik hier ben... Ik ga het u in twee woorden mededeelen, in het vlaamsch, want die zwarte kwibus daar zet zijne ooren open als een kwade olifant...

— Ge moet mij niets mededeelen, want dat ge me leugens zult vertellen, dat is zeker... Ge kunt alles zeggen aan den heer Steadily, die u goed schijnt te kennen, en wij zullen het dan wel vernemen... Ik geloof echter dat de meester u niet al te vriendelijk zal ontvangen.

— Ik wil toch niemand kwaad doen!

Op dit oogenblik trad de heer Steadily buiten.

Hij wierp een vluchtigen blik op den witgewasschen neger, die diep buigend vóór hem stond en wilde zich verwijderen.

De Rosse hield hem staan.

— Mijnheer, zei hij, ik heb weer iets ontdekt.

— Zoo, en wat?

— Bezie dien man eens goed. Gij moet hem kennen... Gij hebt hem meer ontmoet.

De blanke Araab boog nog dieper.

— Hoofd omhoog, beval de heer Steadily. Daks gehoorzaamde.

— Hij! kreet de Engelschman.

En op den andere toetretend en hem bij den arm grijpend, riep hij uit:

— Gij!... Gij hebt dat gewaagd!...

— Ja, dat heb ik.

— En ik had u niet herkend!...

Een oogenblik had Steadily, toen hij zijn gewaanden vervolger vóór hem zag, zijne kalmte verloren, maar onmiddellijk was hij zichzelf weer meester.

— Ik heb het dikwerf gedacht dat ik ongelijk heb gehad u te Mustafa, in de woning van den Araab, geen kogel door het hoofd te jagen!... Maar, ginder zou me dat veel last kunnen berokkend hebben, terwijl ik hier met u doen kan wat ik wil...

En tot Tarara:

— Bind dien man de handen op den rug. Dit bevel werd dadelijk uitgevoerd.

Steadily richtte zich tot Daks:

— Volg mij in mijne tent... Ik heb u iets te vragen... Van uw antwoord zal uw leven afhangen... Prent u dat goed in het hoofd.

In de tent gekomen, vroeg Steadily:

— Gij zijt, sedert ik Algiers verlaten heb, opnieuw in betrekking geweest met lord Astry?

— Wie is dat?

— Ik herhaal het u nog eens: uw leven staat op het spel... Indien ge mij zegt, wat ik verlang te weten, laat ik u, onder goed geleide, terug naar Boma brengen... Wilt ge mij bedriegen, zoo waar als ik een Brit ben, doe ik u aan eenen boom opknoopen. Spreek nu.

— Ik ben Oscar Daks, en ik kom hier om het zoontje der gravin van Meirloo...

— Ik heb u gevraagd: zijt gij sedert ik Algiers verliet, op «De Zeemeeuw», opnieuw in betrekking geweest met lord Astry? Ik zal er bijvoegen: hebt ge brieven van hem?

— Ik ken lord Astry niet.

— Ge speelt grof spel!

— Ge vergist u.

— Voor de laatste maal: wilt ge mij antwoorden?

— Ik kan u slechts zeggen dat ik gelast ben

het zoontje der gravin, Janneken Knaps, dat met den Rosse, den zoon van Knaps, door u...

— Ik wensch me niet langer door u voor den gek te laten houden. Gij wilt uwen meester vrouw blijven tot het uiterste, Astry niet verraden. Dat is mooi van uwentwege, maar het maakt mijne rekening niet... Ik geef u twee uren tijd om na te denken, en wilt ge me dan niet zeggen wat Astry u opgelegd heeft te doen, dan zal uw laatste uur geslagen zijn...

— Maar ik kan bewijzen dat ik Oscar Daks...

Steadily liet hem niet voleinden.

Hij haalde een fluitje te voorschijn, dat hij in zijn borstzak droeg, en floot.

— Bewaak dien kerel goed, als ware hij uw eigen doodsvijand...

— Maar, Mijnheer Steadily, als ge mij toelaat een paar woorden te spreken, dan zal het misverstand weldra opgehelderd wezen. Het zoontje van de gravin van Meirloo was...

— 't Is nu genoeg.

Hij deed een teeken met de hand, Tarara greep Daks bij den schouder en duwde hem uit de tent.

— In mijn geheel leven heb ik geen moedwilliger vent ontmoet! riep Daks. Die wil nu dat ik lord Astry ken en hem zou verraden. Ik heb nooit dien naam gehoord! Die Steadily is zoo zot als een heele bende musschen!...

En zich tot den Rosse wendend, die met Janneken niet ver van den uitgang der tent stond:

— Zeg eens, kent gij soms lord Astry?

— Ik zie met plezier, antwoordde de Rosse, dat de heer Steadily niet veel vertrouwen stelt in uwe handen en ze daarom heeft doen samenbinden... of hij gelijk heeft?... Ge moogt hem gerust zijn twee stelten ook vastbinden, sprak hij tot Tarara, want loopen kan de deugniet ook!...

Die spot deed den heer Daks in woede uitbarsten:

— Zwijg, leelijk straatjong! riep hij.

Dat de Rosse dadelijk gereed was om zoo'n uitroep tiendubbel te beantwoorden, hoeft niet eens gezegd. Het bracht hem in zijn element.

Hij plaatste de twee geopende handen als een roephoorn aan zijn mond en de heer Daks hoorde zich uitgekreten voor:

— Schoone Mijnheer!... Kinderdief!... Te

lang uit 't water!... en meer andere benamingen uit het woordenboek der straatjeugd.

Tarara duwde den heer Daks vrij onzacht in zijne tent en bond hem, ondanks zijn tegenstribbelen, de twee beenen bij malkaars.

— Dat is niet noodig, mijn beste Tarara, want het zal nooit in mijn gedacht komen hier te gaan loopen!... Trek nu als 't u belieft die koord niet te vast!... Ik mag hier toch gaan zitten?...

— Zie zoo, zei Tarara. En nu moet ge weten, dat ik hier een neger voor de tent plaats, met pijl en boog gewapend, en, als 't mocht gebeuren dat ge de koord loskreegt en lust gevoelt om buiten te wandelen, die neger dan zijne bedrevenheid in het boogschieten zal toonen, tot groot nadeel van uw gestel.

— Ge ziet gij er een humoristisch zwartje uit, sprak Daks. Ge hebt zoo eene bijzondere manier om de menschen voor den neger te houden!... Zeg mij eens, brave Tarara, alvorens ge mij hier aan mijn lot overlaat, of gij soms lord Astry kent.

— Dat gaat mij niet aan.

— Dat is waar, maar mij gaat het integendeel grootelijks aan... Als ge me nopens dien kerel eenige inlichtingen kunt bezorgen, dan zal ik u...

Tarara luisterde niet verder naar Daks' woorden en verwijderde zich.

— Heel beleefd is Mijnheer Tarara niet, zei de gevangene. Als ik nu in mijn haar kon krabben, ik zou niet nalaten dat te doen!... Onder de klauwen van den Rosse, te Mustafa, lag ik in eene hachelijke positie, maar ze was al niet veel erger dan degene waar ik nu in zit!... Daks, jongen, laat uwen spiritus nu eens bijeenloopen onder uwe hersenpan, want binnen twee kleine uurtjes hebt ge veel kans aan den eenen of anderen tak den Congo van op eene zekere hoogte te aanschouwen... Die Engelsche dwaas is in staat mij te doen opknoopen!...

Hij dacht eenige oogenblikken diep na.

— 't Ziet er maar bedenkelijk uit... Als ik de waarheid spreek, geloof ik die ajuin van een Brit er geen woord van. Hoe moet ik het nu toch aan boord gaan leggen, om mijnen hals uit den strop te redden!... Als ik geen weefsel van leugens aaneen spin, dan bengel ik wel dra aan een weefsel van kemp en ik steek tegen goesting mijn tong uit...

De twee uren waren verlopen en Tarara

verscheen, met het voor den heer Daks weinig aangenaam bericht dat de meester op hem wachtte.

De koord aan de beenen werd losgemaakt en eenige stonden daarna stond Daks voor den heer Steadily.

— Wat denkt ge er van? vroeg deze laatste. Zijt ge van plan mij alles te zeggen?

— Zeker, klonk het antwoord.

— Gij zijt de knecht van lord Astry?

— Zooals ge zegt, van lord Astry.

— En wat komt ge hier doen?

— U dooden.

— Ik heb er geen oogenblik aan getwijfeld.

Het lag op Daks' tong te antwoorden: Waarom vraagt ge 't dan? maar in zijne verbeelding zweefde er een strop voor zijne oogen, en hij zei:

— Dat getuigt van uw helder doorzicht, Mijnheer. Ik heb nu bekend. Handel nu met mij zooals ge 't goed acht.

— Neen, ik verlang nog meer te weten, sprak de Engelschman. Waarom gaf de lord u 't bevel van mij te dooden en waarom hebt ge dat niet eerder gedaan. De gelegenheid heeft u toch niet ontbroken in de laatste dagen!

Daks zette een bedenkelijk gelaat.

— Ja, waarom heeft die Astry mij nu bevelen dien vent te dooden? Als ik dat nu maar eens wist, dan was er misschien nog hoop!

Hij bleef het antwoord schuldig.

De oogen van den heer Steadily schitterden en op spottenden toon, waarin echter woede zich ook hooren liet, vroeg hij:

— Wil ik het u eens zeggen?

— Als 't u belieft, zei Daks.

Die woorden kwamen hem uit het hart.

Ondanks het hachelijke van zijn toestand, was hij er nieuwsgierig naar te vernemen waarom de Engelsche lord Steadily wilde dood hebben.

— Om mij plannen en andere stukken te ontstelen, nadat ik onschadelijk zou gemaakt zijn.

— Gij weet alles! kreet de heer Daks, op den natuurlijksten toon van de wereld.

Een grijnslach vertrok den mond van den Brit.

Hij wandelde een paar malen heen en weer

in de tent, om dan plotseling voor den gevangene stil te blijven.

— Hebt ge den dood niet verdiend?

Daks was er overtuigd van dat hij hem niet had verdiend en hij zou hem dan liefst ook niet ontvangen hebben, maar hij diende al zijne woorden te wikken en te wegen.

— Ik heb het spel verloren, Mijnheer. Handel met mij zooals ge 't verkiest.

Weer wandelde de heer Steadily, met groote stappen, een paar malen op en af.

— Welnu, ik zal toonen, zoo sprak hij, dat ik niet zoo laag gevallen ben als lord Astry... Ik zal u niet laten dooden, ik zal u zelfs de vrijheid schenken.

— Ik dank u...

— Ge kunt bij ons niet blijven, dat zult ge wel begrijpen.

— Natuurlijk! We zouden slecht overeenkomen, zei Daks, die, nu hij niet meer vreezen moest voor den strop, weer zijne blijmoedigheid herwon.

— Ik zou u hier alleen kunnen achterlaten, maar dat zou voor u toch de dood wezen... Daarom wil ik anders handelen... In de eerste kraal die we bereiken, zal ik u overleveren aan het opperhoofd... Ik zal hem betalen om u drie weken gevangen te houden en u dan

in vrijheid te stellen... Ik denk wel dat ge dan alleen den weg naar Boma zult weten te vinden... Ik heb in het pak, dat ge met veel moed tot hier gedragen hebt genoeg koopwaar gezien, die u zal toelaten gidsen te vinden om u naar de stad te geleiden... Alleen uwe twee revolvers heb ik in beslag genomen... Gij weet nu wat ik met u van plan ben... En, als ge ooit lord Astry terug ziet, zeg hem dan, hoe ik mij hier in de wildernis tegenover zijn handlanger heb gedragen.

— Grootmoedig, zei Daks.

— Nog een enkel woord... Als ik u nog ooit op mijn weg ontmoet, het weze in een wild oord als thans of in de drukste straat eener wereldstad, dan schiet ik u voor den kop!... Dat zweer ik!

Steadily verliet de tent en Tarara trad binnen om den heer Daks terug naar zijn gevang te leiden, waar hij hem weer netjes de beenen samenbond en hem nog eens deed opmerken dat er aan den uitgang een neger met pijl en boog op wacht stond.

Toen hij alleen was, steeg een diepe zucht uit Daks' boezem op.

— Als ik dien lord Astry ooit ontmoet, zoo riep hij uit, dan wring ik hem den nek om!... Dat is nu eens een onbekende schurk!...

HOOFDSTUK XV

VOOR TIEN METERS KOPERDRAAD

De heer Steadily had woord gehouden.

De eerste kraal die de karavaan bereikte werd den heer Daks aangewezen als verblijf en met het opperhoofd, dat velerlei geschenken ontving, werd door den Engelschman afgesproken dat de gevangenen blanke slechts eene volle maand na het vertrek der anderen zou worden in vrijheid gelaten.

Toen de karavaan op het punt stond te vertrekken, begaf de heer Steadily zich bij den nieuwen Sherlock Holmes, die de toekomst alles behalve rooskleurig inzag.

— Ik kom afscheid van u nemen, zoo sprak hij. Spreek lord Astry over mij en zeg dat ik hem met al de krachten mijner ziel vervloek... Ik hoop u, in uw eigen belang, niet meer weder te zien... Vaarwel!

— Vaarwel, zei Daks.

En in zich zelf voegde hij er bij:

— En dat de eerste leeuw dien ge ontmoet u den kop afbijte!...

Enige dagen zette de karavaan zonder hinder haren weg voort, maar moest over eenen berg, met sterke helling gelukkiglijk, en, als ze met veel moeite op den top gekomen waren, bemerkten ze in de vallei een groot dorp, met talrijke woningen.

— Daar woont de groote sultan der Oeylamkoeroes, zei Tarara. Hij is een machtig opperhoofd, die over een uitgestrekt gebied regeert. Als wij hem tot vriend kunnen maken, zullen wij ongestoord langen tijd mogen reizen, zonder verontrust te worden.

— We zullen trachten de vriendschap van dien machtigen potentaat te winnen, sprak Steadily.

Aan den voet van den berg gekomen, sloegen zij hun kamp op.

Tarara had een kleinen heuvel, die geheel het langs de kraal platliggend land beheerschte, voor het stellen der tenten uitgekozen.

— We zullen hier geruimen tijd moeten verblijven, zegde hij, want het regenseizoen, dat dagen en dagen duurt, gaat aanbreken, en dan is het niet mogelijk de reis voort te zetten. We zullen ook eene omheining moeten doen aanleggen, om 's nachts de wilde dieren uit ons kamp te houden... En misschien ook wel om de Oeylamkoeroes op eerbiedigen afstand te houden, want die kerels zijn zeer nieuwsgierig van aard.

— Schik alles op z'n beste, sprak Steadily.

waarna de afgevaardigden van dezen laatste den blanken man vier schapen en twee manden vruchten aanboden.

Toen zij heengegaan waren, zei Tarara:

— Die uitnoodiging beduidt dat gij verzocht wordt zonder uitstel uw tol te komen betalen en de geschenken, en de sultan hoopt dat ge hem ruim zult bedeelen.

— Ze hebben toch eene lieve manier om u dat diets te maken.

— Ja, maar wee u als ge niet dadelijk aan dat lieve aanzoek gevolg geeft... Binnen een uur zouden ze terug komen, met nog een paar geschenken, van minder waarde, om u te zeg-

De Rosse.

Ge weet dat ik alle zorgen op u overdraag, maar er u ook zal weten voor te beloonen.

Nauwelijks waren ze bezig met het uitpakken der tenten, of ze zagen eenige zwarten de kraal verlaten en op hen afkomen.

Zij vroegen den witten meester te spreken en als ze voor den heer Steadily waren gebracht, noodigden zij hem uit een bezoek te brengen aan hun opperhoofd, den grooten sultan.

Met Tarara als taalman, dankte den Brit voor de uitnoodiging en beloofde een half uur later den sultan met een bezoek te vereeren,

gen dat de zwarte vorst op u wacht... Indien ge dan nog niet gingt, dan zou het weldra hier in den omtrek pijlen regenen, om u te waarschuwen dat ook 't geduld van een zwarten koning een einde heeft.

— Eene laatste waarschuwing voor de vervolging, zei Mol.

— Als ik u een goeden raad mag geven, vervolgde Tarara, laat u dan vergezellen van al uwe soldaten, niet dat men u ginder kwaad zal willen doen, maar dat zal indruk maken op den sultan.

— We zullen dan maar zoo dadelijk gaan,

sprak Steadily. Roep de manschappen maar bijeen. Mol zal de vlag dragen.

Eenige oogenblikken later stelde de kleine stoet zich op weg; de knecht was vooraan, de Britsche vlag in de hand; achter hem stapte een tiental soldaten; daarna kwamen Steadily, de Rosse en Janneken, op hunne muilezels gezeten; achter hen ging Tarara, een twintigtal soldaten en pakdragers onder zijn bevel.

Gansch de bevolking van de kraal was buiten de omheining samengestroomd, om den witten sultan te zien.

De vorst der Oeylamkoeroes bevond zich op eene ruime open plaats, in het midden der kraal, tusschen de hutten gelegen, en waar eene groote hut, met meerdere kleine verbonden, te zien was, waarschijnlijk de woning van den zwarten koning.

Deze was op een soort heuveltje, onder een palmboom, gezeten.

Rond hem stonden ettelijke struische kerels, met bonte lappen om het lichaam en armen en beenen met dikke metalen banden versierd.

Dat waren hoogst waarschijnlijk de waardigheidsbekleeders van het vorstelijk Hof.

Links zaten eenige negers, minder gekleed, die op een soort blikken ketels roffelden, met ijzeren trommelstekken, en daarbij een lawaai maakten dat hooren en zien verging.

Zoodra de stoet der blanken op het plein verscheen heerschte er, als bij tooverslag, eene algemeene stilte, door niets verbroken dan de voetstappen der bezoekers op den harden grond.

Steadily naderde tot op twee stappen afstand van den sultan, boog even en lichtte zijn hoed op.

De zwarte koning bleef zitten, als een steenen beeld, zonder eene enkele beweging te maken, zonder dat een spier op zijn gelaat vertrok.

— Zeer beleefd is Zijne Majesteit nu juist wel niet, zei Steadily.

— Dat is de gewoonte zoo, antwoordde Tarara. Ge zult spoedig gewaar worden, dat het slechts eene schijnbare kalmte is, welke de vorst bewaart. Wat moet ik hem zeggen?

— Dat ik hem groet en in vriendschap verlang te komen, maar dat die niet langs eenen kant alleen te verwachten is, en als hij daar zoo blijft zitten als een aap in een porseleinwinkel, terwijl er een Engelsch onderdaan

voor hem staat en hem groet, dat ik dan op staanden voet heenga.

Tarara sprak eenige woorden met den zwarten vorst en deze liet eveneens een paar volzinnen hooren.

— Hij heet u welkom, zoo vertaalde de gids, en vraagt of de geschenken u bevallen hebben.

— Dat wil zeggen, dat ik met de mijne moet uitpakken, niet waar?

— Inderdaad.

— Ge kunt ze hem aanbieden.

De geschenken van den blanke werden den sultan voorgelegd.

Zooals Tarara zijnen meester had voorspeld, was het opperhoofd dadelijk al zijne kalmte kwijt en ook zijne waardigheid vergeten.

Hij kwam van zijnen troon en bekeek van dichtbij de stukken stof, de glazen perls en den koperdraad, die op eene kist voor hem werden nedergelegd.

Zijne oogen glinsterden; hij liet zijne tanden zien, maar men kon niet bemerken of hij glimlachte of grinnikte.

Hij wendde zich tot Tarara en sprak eenige woorden met hem.

— De sultan verlangt nog minstens zooveel koperdraad als daar ligt, vertaalde de kara-vaanleider.

— Hij is de beschaving ver vooruit, want zoover hebben wij het nog niet gebracht, zelf de waarde van de geschenken, die wij moeten krijgen, aan te duiden!

— Verlies niet uit het oog, meester, dat het eigenlijk tolgeld is.

— Ik beschouw het als een geschenk en als hij niet tevreden is met hetgeen ik hem geven wil, dan legt hij er zijnen kop maar bij!

— Het is gevaarlijk niet toe te geven.

— De kerel bevalt mij niet: ik doe er geen meter koperdraad bij!

— Wees op uwe hoede, meester.

— Hebt ge mij verstaan? zei de heer Steadily op kouden toon, zoodat Tarara begreep dat alle verder aandringen te vergeefs zou zijn.

Nu ontstond eene lange woordenwisseling tusschen den gids en den zwarten koning.

Deze laatste sprak snel en heftig, en men kon aan de uitdrukking van zijn gelaat en

zijne hoekige bewegingen goed bemerken, dat hij bij zijn eisch bleef.

— Ik versta hem, zonder zijne woorden te begrijpen, sprak Steadily. 't Is goed: ik doe er nog tien meters bij.

— Ik wilde het u nogmaals aanraden, zei Tarara, en hij bracht het nieuws over aan den sultan.

Deze beschouwde een stond den koperdraad, zonder een woord te spreken, nam hem in de hand en bekeek hem langs alle kanten.

Dan schudde hij het hoofd en sprak weer eenige woorden tot den gids.

— Hij is nog niet tevreden, meester. Hij vindt het nog een te klein tolgeld voor zulk machtig heer als gij zijt. Hij verlangt nog eens zooveel draad, bij hetgeen hier reeds ligt.

— Zeg hem, dat ik hem groet, zei Steadily, die den negerkoning den rug toekeerde en met snelle stappen, door de zijnen gevolgd, het plein verliet.

Tarara bleef bij den zwarten vorst, wellicht om te trachten de onderhandelingen voort te zetten en tot een goed einde te brengen, met de koopwaren die Steadily daar had achtergelaten.

— Verbeeld u, zei Steadily tot den Rosse, dat die kerel nog niet tevreden was met hetgeen ik hem heb willen geven. Hij wilde nog tien meters koperdraad meer hebben.

— Hij zal misschien electrisch licht in zijn paleis laten leggen! spotte de Rosse.

— Ik geloof dat hij zoo valsch is als hij zwart is, sprak Mol. En al die zwarte duivels, die rond hem stonden, schijnen op denzelfden kam geschoren... Er was er een bij, die mij bekeek alsof hij mij wilde opeten... Ik zou hem de tien meters maar geven, Mijnheer.

— Heb ik uwen raad ingeroepen, Mijnheer Mol?

— Neen, Mijnheer.

— Verlangt gij soms de tien meter draad op uw kosten aan dien deugniet te schenken? Als het zoo is dan zal ik...

— Nog voor geen schaaap, kreet Mol. Ik heb al meer boet dan ik op twee maanden verdienen kan.

— Gelief u dan met mijne handelwijze niet te bemoeien.

Ze waren reeds een heelen tijd in het kamp wedergekeerd, als Tarara opdaagde.

— Er is niets aan te veranderen, zoo sprak

hij. De sultan zegt dat hij het tolrecht vaststelt, zooals hij het verkiest en als ge 't niet dadelijk betaalt, dat gij dan oogenblikkelijk zijn gebied moet verlaten.

— Ik ben hier en ik blijf hier, zei Steadily. We spreken er niet verder over. Doe het kamp thans in regel brengen en als we kunnen, zullen wij dien dief eens toonen, dat een Engelschman overal gaat waar hij wezen wil.

De gids zette een bedenkelijk gezicht, maar hij begreep dat de heer Steadily niet zou te bewegen zijn tol te geven en deed soldaten en pakdragers dadelijk aan het werk gaan, om het kamp van eene sterke omheining te voorzien.

Dapper werd er gearbeid, want allen begrepen dat het voor hunne eigene veiligheid was dat er moest gezorgd worden.

Een uur later kwamen een zestal afgevaardigden van den sultan naar het kamp.

Ze hadden gevogelte en eieren voor den blanken meester bij zich en lieten vanwege hun opperhoofd vernemen of zij den bedongen koperdraad konden medenemen.

Toen de heer Steadily vernam wat de zwarten kwamen vertellen, verloor hij zijne gewone kalmte en woedend zei hij tot Tarara:

— Zeg dat de sultan kan gestolen worden door eene zwarte heks, en, als hij nog durft wagen een troep van die deugnieten naar mijn kamp te zenden, ik hen met afgesneden ooren zal wedersturen! Hij zal dan weten, dat ik 's lands gebruiken ook ken!

— Dat is eene oorlogsverklaring, sprak de gids.

— Mij goed!

— Al de stammen der Oeylamkoeroes zullen zich tegen ons keeren.

— En wij ons tegen hen!

— We zullen overwonnen worden.

— Of die zwarte deugnieten eene les geven, die voldoende zal wezen om niet meer verontrust te worden. Wij hebben allen geweren en ik heb nog iets in een koffertje, dat ze met weinig plezier zullen te zien krijgen, als ze zich niet koes houden. En ik verlang niet langer mijnen tijd te verliezen met al die beuzelarijen...

Tarara verliet de tent van den meester en de afgevaardigden van den sultan vertrokken terug naar de kraal, met de boodschap van den blanken man...

Als de nacht viel was de omheining van het

kamp kant en klaar en Tarara plaatste verscheidene schildwachten achter de uit boomstammen, takken en slingerplanten samengestelde afsluiting.

Gelukkiglijk begon het een paar uren later te regenen en daar het hemelwater nu dag en nacht, zonder ophouden, gedurende een langen tijd zou blijven vallen, hadden Steadily en zijne manschappen voorloopig vanwege de kraalbewoners niets te vreezen, daar deze niet zouden te voorschijn komen, zoolang het regenseizoen zou duren.

— Maar, als het gedaan is, zei Tarara, dan zal het spel aan den gang gaan.

— Wat zullen ze dan doen ? vroeg de Rosse.

— Ons aanvallen.

— Met pijl en boog ? Met hunne lansen ?

— Zeker.

— Maar wij hebben geweren die vijfhonderd meter ver dragen.

— Dat zal hun niet weerhouden op ons kamp storm te loopen. Ze zullen met honderden wezen en onder de overmacht zullen wij bezwijken. Ze kunnen ons van op den berg bestoken. Tracht den meester over te halen, zoodra de regen niet meer valt, den sultan nog een rol koperdraad te laten bezorgen. Wat kan het hem maken ?

— Hij is zoo rijk als 't water diep is, en dat zou nu juist zijne schatten niet verminderen, maar hij is ook zoo koppig als al de ezels van de wereld te zamen, en geen mensch zal hem er toe kunnen brengen nog een el draad naar de kraal te doen dragen. Dat lijdt geen twijfel, Tarara!...

— We zullen het duur bekoopen.

— Laat het ons afwachten.

— Dat zullen wij wel moeten doen, en, als het geschreven staat dat wij hier ons graf zullen vinden, dan is daar toch niets aan te ont-komen!

— Zouden ze ons oppeuzelen, als ze ons dood kregen, Tarara ?

— Neen, de Oeylamkoeroes zijn geene menscheneters. De hyena's zullen zich daarmee gelasten.

— Ik geloof dat ze eerder eenige Oeylamkoeroes zullen te verorberen, krijgen! Als de heer Steadily niet zeker was van zijn stuk, hij zou het zoover niet drijven.

— Hij kent die kerels niet!...

Het leven in het kamp, gedurende den regen, was erg eentonig, want niemand verliet de tenten, die gelukkiglijk watervrij bleven.

De heer Steadily cijferde en schreef in zijn vertrek, zonder nog een woord over de Oeylamkoeroes te spreken, alsof hij veilig in een werkkamer te Parijs of te Mustafa was, en teekende nu en dan eenige centiemen boet op voor Mol, die met den Rosse oneindige spelen met de kaart afdeed en niet altijd met den noodigen haast naar binnen wipte, als de meester schelde.

Janneken leerde fransche woorden, in een woordenboek, dat Mol hem te Boma had bezorgd, en was slechts nu en dan te vinden om met zijne twee makkers een partijtje kaart te spelen.

Soms gebeurde het, dat de heer Steadily naar het spel kwam kijken, onder 't rooken zijner pijp, tot grooten schrik van Mol, want de meester had er een soort wedspel op uitgevonden, en de knecht liep steeds de kans er zijn loon te zien bij verzwinden.

Steadily zette doorgaans twintig frank op Mol's hoofd, zooals hij dat noemde, en gaf hem dan twintig tegen vijf.

De knecht begreep het niet al te best, maar wat hij dadelijk verstond was dat, als hij het spel won, de meester hem twintig frank betaalde, maar, was de kaart Mol niet gunstig, dan was hij zijnen heer een frank schuldig.

En daar het gewoonlijk de Rosse was die overwinnaar werd, kwam de knecht er met verlies van af.

De heer Steadily was zeer kwistig met zijn geld, maar waar het boeten of dit wedspel gold, werd alles trouw opgeteekend en op het maandelijksch loon afgehouden.

Ge kunt dus gissen hoe Mol soms onder het kaarten zweette, als verrichtte hij slafelijken arbeid.

Zes lange weken brachten zij aldus in het kleine kamp, of liever nog in de enge tent door, tot op eenen morgen de regen ophield te vallen en de zon aan den helderen hemel praalde.

— Laat ons nu op onze hoede zijn, zegde Tarara, want ge moogt vast gelooven dat de sultan, als hij ons kamp in 't oog krijgt, weer aan zijnen koperdraad begint te denken.

Er werden opnieuw schildwachten achter de omheining geplaatst, maar in de kraal bleef alles rustig.

Het was alsof er zich geene levende wezens in bevonden.

— Dat voerspelt niets goeds, meende de gids. Zij maken zich bereid tot den strijd. In den dag zullen ze niets durven ondernemen, maar zoodra het nacht is mogen wij hen verwachten.

In den namiddag besloten Steadily en de Rosse, vergezeld van Tarara, een paar stukken wild te schieten, dat zeker op den dicht bewassen berg niet kon ontbreken, en het kamp werd onder de hoede van Mol en Janneken gesteld.

De schildwachten kregen het bevel te schieten op al wat het kamp zou willen naderen.

Ze zouden aldus terzelfder tijd de jagers verwittigen, dat er onraad is en deze zouden zich dicht genoeg in den omtrek houden, om op 't eerste sein te komen toesnellen.

Janneken en Mol zaten in de tent gezellig te praten, zonder iets kwaads te vermoeden, terwijl Toba, de aanvoerder van het tweede gedeelte der karavaan, die Steadily in zijnen dienst had behouden, omdat hij niet giste dat de neger zich door Daks had laten omkopen, met veel voorzorgen langs achter in de tent drong en uit het vertrek van Steadily eene kleine kist wegnam en naar buiten droeg.

Door een anderen neger geholpen, die op den uitkijk had gestaan, bracht hij de kist naar de tent der pakdragers, die daar allen verzameld waren en op Toba wachtten.

Ze werd opengemaakt en een twaalfstal flesschen kwamen te voorschijn.

Het was whisky, engelsche jenever, waarvan de heer Steadily, en ook Mol als de meester het niet bemerkte, nu en dan een glaasje dronk.

De halzen werden van de flesschen geslagen en gulzig dronken de zwarten het geestrijke nat.

Het duurde niet lang of allen waren dood-dronken, maakten de gekste bewegingen en sprongen die ooit apen hebben gemaakt bij hunne dolste pret, schreeuwden en tierden, vielen op den grond en kropen weer recht, zwijmelen en grepen malkaer vast, om dan eindelijk neer te vallen en te blijven liggen.

Mol werd door het lawaai dat ze maakten uit de tent gelokt en de geopende kist en de verbrijzelde flesschen zegden oogenblikkelijk wat er gebeurd was.

Hij liep naar de tent, waar de soldeniers

sliepen, die 's nachts de wacht moesten op trekken, maar die hadden hun deel van den buit gekregen en hetzelfde schouwspel trof daar zijne blikken.

Buiten een zestal schildwachten, aan de omheining geplaatst, waren al de zwarten zoo dronken als Zwitsers en lagen de meesten reeds op den grond te snorken.

— Wat nu gedaan?

— Dadelijk den heer Steadily verwittigen, zei Janneken. Ik ga mijn geweer halen.

Hij voegde de daad bij het woord en loste een paar schoten in de lucht.

Eenige minuten later kwamen Steadily, de Rosse en Tarara aangesneld.

Mol moest geen uitleg geven.

Bij 't zicht der gevallen zwarten, begrepen de jagers ook dadelijk wat er aan de hand was.

— Dat zullen ze morgen duur betalen! kreet Steadily. Ieder twintig zweepslagen!

— Zeker, ze zullen ze goed geteld ontvangen, zei Tarara, als we ze hun nog kunnen toedienen.

— En waarom niet? vroeg de meester.

— Als de Oeylamkoeroes ons dezen nacht komen bezoeken, dan zijn we verloren!

— Wij zullen allen waken en als ze iets durven ondernemen, dan denk ik wel dat ze in de eerste dagen niet zullen terugkeeren. Ge hoeft niet te vreezen. Dat ze ons vandaag geen kwaad zullen doen, daar sta ik voor in. Ik heb geweten wat ik deed en met een man of vijf zullen wij hun aanval wel weten af te slaan.

Tarara scheen niet veel te gelooven van hetgeen de meester zegde.

— Wij zullen morgen de zon niet meer zien, mompelde hij.

Zoodra de nacht gevallen was, begaven Steadily, de Rosse, Janneken, Mol en Tarara zich bij de schildwachten, die de afsluiting bewaakten.

De meester deed, in de richting van de kraal, eene opening maken, en plaatste er een voorwerp, dat hij had doen uitpakken, en dat veel gelijkenis had met een fonograaftoestel.

— Dat zal meer waard wezen dan al onze geweren, zoo sprak hij. Ik zou zelfs willen dat die zwarte koperdraadliefhebbers opdaagden, om mijn toestel eens te beproeven.

Het was pikdonker.

Alles bleef stil.

Een paar uren verliepen.

Daar klonk plots het langgerekt gehuil van een dier over de vlakte, voor het kamp, en die kreet werd door drie, vier, vijf dezelfde geluiden beantwoord.

— Hyenas, zei Mol.

— Oeylamkoeroes, sprak Tarara. Dat is geen dieren-, dat is een menschenkreet.

— Zoudt ge 't denken? vroeg Steadily.

— Ik ben er zeker van. We zullen het spoedig weten.

— De geweren klaar!

Boven de omheining liet zich plotseling een gefluit hooren, als van een hevigen rukwind...

— Wat is dat! kreet Janneken.

— Pijlen, zei Tarara. De aanval begint en wij kunnen den vijand niet eens zien.

— Wie zegt dat? sprak Steadily op aller-kalmsten toon.

Hij legde de hand op het toestel dat voor hem stond en daar werd de vlakte vóór het kamp plots door een langen en breedten straal verlicht, die een helder, blauw-wit licht verspreidde.

— Mikt nu en geeft vuur.

Een honderdtal Oeylamkoeroes werden door het sterke licht beschenen.

Ze stonden op een twintigtal meters afstand van het kamp naast malkaars, met pijl en boog gewapend.

Ze werden een oogenblik als verlamd, door het schitterend licht dat zoo plotseling op hen viel.

Ze begrepen niet wat er gebeurde...

Daar klonken een twaalfstal schoten en evenveel zwarten tuimelden op den grond...

Enkele seconden daarna kon de heer Steadily met zijn electrisch zoeklicht geen der negers nog op de vlakte ontwaren.

Ze waren als hazen op de vlucht gegaan en hadden hun heil in de kraal gezocht.

— Hoe vindt ge 't? vroeg Steadily aan den verstomden gids.

— Als ge met toovermiddelen te werk gaat, zei Tarara, dan zult ge hen wel op afstand houden.

— Om te beletten dat ze nog zoo onverwachts zouden terugkeeren, zullen we den heelen nacht het plein verlichten... Dat niemand het toestel aanraake... Goeden nacht.

En de heer Steadily begaf zich naar zijne tent.

De anderen bleven waken.

Ze hadden een eigenaardig schouwspel te bekijken, want duizenden insecten van allerlei soort en grootte, speelden in den electrischen straal.

Oeylamkoeroes waren er niet meer in te bespeuren.

— Ze weten nu dat we meester zijn van den nacht, zei Tarara, en dat we over eene verschrikkelijke macht beschikken, maar nu zullen ze wel pogen ons in den dag af te vangen... Het beste is, hier zoo spoedig mogelijk weg te komen, terug den berg over en veel verder, langs een ander gebied, de reis voort te zetten. Dat moeten we den meester doen inzien, en ik geloof dat hij er vrede zal mede hebben, want hij is toch niet naar Congo gekomen, om tegen de Oeylamkoeroes te vechten.

— Wie weet, zei de Rosse. Hij doet soms zulke zonderlinge kuren!

Des anderdaags, als pakdragers en negersoldaten uit hun dronkenmansroes ontwaakten, konden zij zich geene rekenschap geven van hetgeen er gebeurd was, want hunne herinnering was geheel verdoofd.

Tarara bracht echter aan hun verstand wat ze gedaan hadden en twee lange uren duurde het eer allen de twintig zweepslagen ontvangen hadden.

Ze werden toegediend door de schildwachten, die den vorigen nacht het kamp hadden moeten verdedigen, en, daar hun leven op het spel had gestaan, scholden zij geen enkelen zweepslag kwijt en sloegen zonder genade.

De heer Steadily wenschte te weten, wie den diefstal bedreven had, maar, geen der negers wilde daarover een woord spreken.

In den namiddag kwam Tarara den meester in zijne tent opzoeken.

— Ik geloof, zoo sprak hij, dat er tusschen de pakdragers opstand broeit en dat de soldaten, die met de zweep hebben kennis gemaakt, van plan zijn mede te doen.

— Dat is erg.

— Zeer erg, en daarom kom ik u verwittigen.

— Wat is er te doen?

— Dadelijk het kamp opbreken en met pak en zak terug over den berg trekken. Zoo krijgen wij de oproerstokers uiteen en we hebben niets meer van de Oeylamkoeroes te duchten, die ons anders toch nog kwade perten zouden spelen. En als we daarbij nog te vechten had-

den tegen onzen eigene mannen, zouden wij zeker het onderspit delven!

De heer Steadily dacht een oogenblik na.

— Ik geloof dat gij gelijk hebt, sprak hij. Geef dadelijk bevel de reis voort te zetten.

De gids verwijderde zich.

Eenige oogenblikken later kwam hij terug in de tent.

— De mannen weigeren de hand aan het werk te slaan, zei hij.

— Zoo! Dat wil ik wel eens zien.

Als de Brit buiten de tent trad, stonden pakdragers en soldaten bijeen en lieten een luid gemor hooren.

— Beveel stilte, zei Steadily.

De gids gaf het bevel, doch het gemor hield aan.

— Doe dien kerel daar vooruit treden en zeg hem dat hij de tent moet **neerhalen**.

Tarara bracht het bevel over.

De neger verroerde geen vin.

De Engelschman, die reeds eenige Congolesche uitdrukkingen geleerd had, richtte zich nu zelf tot den pakdrager en beval hem zijn werk aan de tent te beginnen.

De man bleef roerloos staan.

— Neemt hem gevangen.

Een paar soldaten grepen den moedwilligen neger vast.

Toen richtte een der soldeniers, die gemeene zaak met de pakdragers maakten, den loop van zijn geweer naar den heer Steadily.

Deze had de beweging bemerkt, op hetzelfde oogenblik zijn revolver gegrepen, een schot knalde en de zwarte soldaat stortte met een kogel in de hersenpan op den grond.

— De eerste die nog weigert te arbeiden, schiet ik door den kop.

Die bedreiging, door Tarara aan de oproerlingen overgebracht, scheen heilzaam op hen te werken.

Zonder dat de gids nog een bevel hoefde te geven, togen allen aan het werk.

De opstand was gedempt.

Een paar uren nadien beklommen allen terug den berg, die hen naar het gebied der Oeylamkoeroes had geleid, waar de blanken tweemaal in levensgevaar hadden verkeerd.

Zij dachten reeds aan alle onheil ontsnapt te wezen, en Steadily sprak met Tarara over den nieuwen weg dien zij zouden kiezen, toen opeens achter hen een woest geschreeuw op-

ging en een regen van pijlen op de karavaan terecht kwam.

Het waren de Oeylamkoeroes.

De zwarten hadden den ganschen nacht en een gedeelte van den dag achter het kamp in hinderlaag gelegen.

Ze hadden gegist dat de blanken terug over den berg zouden vluchten.

Toen de karavaan zich op weg had gesteld, waren ze, langs het struikgewas en het hooge gras, haar nagelopen, en nu waagden zij den aanval.

Er ontstond groote verwarring tusschen de manschappen van Steadily.

Zoo onverwachts vielen de negers hen op 't lijf, dat de meeste soldaten hunne tegenwoordigheid van geest verloren, na hun geweer te hebben afgevuurd, het hazenpad kozen, en in de struiken verdwenen, als de pijlen van den vijand hen niet deden op den grond tuimelen.

De pakdragers lieten hunnen last ontglippen en zochten eveneens hun heil in de vlucht.

De blanken verdedigden zich dapper, maar het was een hopelooze strijd.

Als ze bemerkten dat al hunne zwarte die-naars hen in den steek lieten, beseften ze dat hun laatste uur gekomen was en riepen malkaar vaarwel toe.

— Redde zich wie kan! kreet Steadily.

Hij wierp zich in het houtgewas.

Janneken volgde zijn voorbeeld.

Mol, de Rosse en Tarara hadden nogmaals hunne revolvers geladen en schoten dapper op de aanvallers.

Zij hadden niet gezien dat Janneken en de meester verdwenen waren.

Als zij geene kogels meer hadden, was er niet meer aan vluchten te denken.

Ze waren door een zwerm negers omringd.

Onder het uitstooten van woeste triomkreeten vielen de Oeylamkoeroes op onze drie helden en de lansen raakten reeds hunne borst.

Een teeken van den sultan, die kwam toegeschoten, belette den negers hunne vijanden te dooden.

Een kort bevel weerklonk.

Mol, de Rosse en Tarara werden door sterke armen gegrepen, opgetild en naar de kraal gebracht, waar zij in eene enge hut, van malkaar afgezonderd werden opgesloten.

De oorlog voor tien meters koperdraad was met de overwinning der Oeylamkoeroes afgelopen.

De buit werd naar de kraal gevoerd en de omheining van Steadily's kamp in brand gestoken.

Of het wel mogelijk is, dat voor zulke nie-

tigheid de Oeylamkoeroes een verwoeden strijd tegen de blanken voerden?

Vergeet niet dat het onbeschaafde negers waren, en herinnert u dat in onze gewesten, tusschen min of meer beschaafde menschen, eens een honderdjarige oorlog is uitgebroken voor eene koe!

HOOFDSTUK XVI

DE NIEUWE SULTAN DER OEYLAMKOEROES

De hutten, waar men Mol, den Rosse en den gids had in opgesloten, hadden dit op de Europeaansche gevangenissen voor, dat ze niet al te dicht gesloten waren, het licht er langs alle kanten indrong, alle gerucht tot de gevangenen kwam en zij zich dus min of meer rekenschap konden geven over hetgeen er gebeurde en wisten of het dag of nacht geworden was.

Tarara twijfelde geen oogenblik aan het lot dat hem wachtte.

— De zwarten zullen morgen of overmorgen, als de buit zal nagezien zijn, een groot feest vieren, zoo dacht hij.

Bij deze gelegenheid zullen ze ons, tot hun vermaak, zoowat martelen, aan eenen boom binden, de kleine negers op ons hunne pijlen laten afschieten, onze tong uitrukken, ons neus en ooren afsnijden, onze oogen uitsteken, ons de handen afhakken, en als we dan nog niet dood zijn, zullen we toch niet lang op 't sterven moeten wachten.

Het stond geschreven.

Eenige bittere uren door te brengen en het is er mede gedaan.

Ik heb het den meester voorspeld!

Een rol koperdraad en we zouden nu lustig en zonder gevaar op weg zijn, doorheen het gebied van de Oeylamkoeroes.

De blanken houden er al zonderlinge gedachten op na, hebben soms een domme manier van handelen.

— Ik geloof dat we bakvisch zijn, zoo overwoog de Rosse in zijne hut.

Zou Janneken ook gevangen zijn?

Of gedood?

Die onzekerheid pijnigde hem het meest.

Hij legde het oog tegen de wanden der hut,

die uit boomen, takken en een soort klei waren samengesteld, doch bemerkte niets, dan een paar negers, die op den grond neergehurkt zaten, eene speer aan hunne voeten.

Wellicht de gevangengewakers?

Langs de andere zijden, waar openingen waren, kreeg hij niets te zien dan talrijke hutten.

In den omtrek was alles stil.

— Zouden er geen van onze mannen hernaast zitten? vroeg hij zich af.

't Is misschien te weten?

Hij naderde een der kloven in den wand en riep zoo luid hij kon:

— Janneken!

Alles bleef stil daar buiten.

Hij riep opnieuw.

Zelfde stilte.

Hij beproefde het nogmaals aan de andere zijde.

Niet zoodra had hij geroepen of hij vernam de stem van Mol, ietwat onduidelijk, maar hij kon hem toch verstaan en hooren wie het was die hem antwoordde.

— Rosse! klonk het. Zijt gij het?

— Ja, ik ben het!

— Moed houden!

— 't Zal niet veel gekort zijn.

De Rosse wilde er nog eenige woorden bijvoegen, doch de deur van de hut werd plots opengeworpen, een neger sprong naar binnen en de gevangene ontving eenen met geweld toegedienden slag op het gelaat.

Een kreet van pijn ontsnapte den mond van den Rosse, die op den neger toesprong.

Een vuistslag, op de borst van den knaap toegebracht, deed hem tot tegen den wand tuimelen, en de neger verdween.

AUCTOR

De Reis rond de Wereld

door

Twée Vlaamsche Jongens

TWEEDE VERMEERDERDE UITGAVE

Penttekeningen van
G. WALRAVENS en E. VAN OFFEL

L. Opdebeek - Uitgever - Antwerpen

INHOUDSTAFEL

Hoofdst.	Bladz.
I. De Ontvluchting	1
II. Het opgelichte kind	5
III. De wijde wereld in!	7
IV. Een nieuw leven	12
V. De nieuwe Sherlock Holmes	16
VI. John M. Steadily en zijn knecht	19
VII. Nogmaals te laat	23
VIII. De heer Daks en het toeval	26
IX. De « Zeemeeuw »	42
X. Kapitein Onion's misdaad	48
XI. In den storm	57
XII. Waar men den heer Daks weerziet	63
XIII. Een avontuur van Mol	70
XIV. Wat de Rosse ontdekt had	80
XV. Voor tien meters koperdraad!	68
XVI. De nieuwe sultan der Oeylamkoeroes	96
XVII. Het stond geschreven!	106
XVIII. Van een grondwet, een luchtschip en een oproer	116
XIX. Het doel van John M. Steadily	125
XX. Eene zonderlinge Engelsche	130
XXI. De toekomst van den Rosse	139
XXII. In het Boerenkamp	144
XXIII. Hoe Janneken een held werd	153
XXIV. Hoe het met den heer Daks gesteld was	158
XXV. Naar de Zuidpool	166
XXVI. De Zuidpool	180
XXVII. De ontdekking van de Zuidpool	188
XXVIII. De geschiedenis van Dr Emile Dorange	192
XXIX. Van Janneken en eene slang, Pil en een voorhistorischen dikhuid	202
XXX. Naar den Oceaan!	207
XXXI. Hoe Mol uit den dood ontwaakte en wat hij later vernam	218
XXXII. Peter Pil en de schat	235
XXXIII. Naar Auckland!	245
XXXIV. Waar de Rosse bewijst dat Mol niet gedroomd had	253
XXXV. Wat er te Bangkok gebeurde	262
XXXVI. De tijgerjacht en de millioenenjacht	269

Hoofdst.	Bladz.
XXXVII. Hoe de Rosse verloren geraakte . . .	279
XXXVIII. Bij de Wurgers	288
XXXIX. De straatjongen en het straatmeisje . . .	299
XL. Kearloff, de Nihilist	317
XLI. Een nieuwe Robinson Crusoë	333
XLII. Waarin we de andere overblijvenden van de «Shakespeare» wedervinden . . .	350
XLIII. In handen van de Russen	366
XLIV. Te Londen!	377
XLV. Een kranige vrouw	380
XLVI. Bannelingen!	396
XLVII. Mislukt!	424
XLVIII. Vrij!	442
XLIX. Eene oude kennis	448
L. Van een deugniet van een Chinees . . .	456
LI. Onder den invloed van het magnetisme . . .	463
LII. Een avontuur te Kaskar	470
LIII. De lotgevallen van Pil	480
LIIII. Nog een avontuur van Mol, Daks en den Rosse	512
LIV. De Fakir	541
LV. Een nacht te Aden	549
LVI. Bij de Turken	558
LVII. De Roode Edelsteen	566
LVIII. Victoire en haar grootvader	573
LIX. Spoorloos verdwenen	580
LX. De Agence Queepère y Condaros	588
LXI. Teruggevonden en weer verloren	598
LXII. De geschiedenis van Queepère y Con- daros	607
LXIII. De eigenaar der « Hormigas » en de Tijgerkat	637
LXIV. De geschiedenis van den Roodhuid	646
LXV. Op weg naar het gebied van den Zon- negod	680
LXVI De kluizenaar der Savannen	680
LXVII. Langs de pijp in de rotsen	693
LXVIII. Het woud in het water	699
LXIX. De stad van den grooten toovenaar	714
LXX. De Heerscheres	722
LXXI. De geschiedenis der Hormigas	728
LXXII Oog voor oog, tand voor tand	740
LXXIII Op weg naar het vaderland	742
LXXIV De laatste hinderpaal	746
LXXV Einde goed, alles goed	762